

Jak zaprojektować dobrą konferencję medyczną? Od programu do wspólnoty

2026-10-26

Kraków od lat jest ważnym miejscem spotkań środowiska medycznego i naukowego, dlatego warto przyglądać się rozwiązaniom, które pomagają organizować konferencje nie tylko na wysokim poziomie merytorycznym, lecz także z myślą o potrzebach ich uczestników. Opublikowany przez ICCA raport *Wavelength Report: Science for Better Healthcare Meetings* pokazuje, jak wiedza o ludzkich zachowaniach, uczeniu się i budowaniu relacji może pomóc projektować bardziej angażujące i wartościowe wydarzenia medyczne.

Podstawą każdej konferencji medycznej są wykłady i prezentacje wyników badań. Dobra konferencja wykracza jednak poza merytorykę – to przestrzeń, w której uczestnicy wymieniają doświadczenia, nawiązują relacje i znajdują inspiracje do zmiany praktyki klinicznej. Raport zwraca uwagę, że jakość spotkania zależy nie tylko od poziomu naukowego, lecz także od przemyślanego zaplanowania całego doświadczenia uczestnika – od wyboru miejsca, przez układ sesji i przerwy, po działania podejmowane po zakończeniu wydarzenia.

Program naukowy: eksperci, różnorodność i aktywne uczestnictwo

Planując program, warto połączyć wystąpienia uznanych ekspertów, przyciągających publiczność, którzy zagwarantują wysoki poziom merytoryczny, ze świeżymi perspektywami i tematami wykraczającymi poza główny nurt. Dobrym rozwiązaniem jest pozostawienie w panelach miejsca dla młodych badaczy, przedstawicieli innych specjalności, a tam, gdzie to uzasadnione – także pacjentów.

Każda sesja powinna mieć jasno określony cel: przedstawienie aktualnego stanu wiedzy, omówienie kontrowersji lub wypracowanie rozwiązań dla konkretnego problemu klinicznego. Tytuły i opisy sesji powinny pokazywać uczestnikom, czego się nauczą i dlaczego warto poświęcić na nie czas. Należy również unikać równoległego planowania atrakcyjnych wystąpień dla tej samej grupy odbiorców.

Warto ograniczać format, w którym uczestnicy jedynie słuchają. Dyskusje moderowane, analiza przypadków klinicznych, warsztaty i ćwiczenia pozwalają lepiej wykorzystać wiedzę ekspertów. Kluczowe jest przy tym dopasowanie formy do celu: wykład może dobrze służyć aktualizacji wiedzy, ale rozwijanie umiejętności klinicznych wymaga również ćwiczeń, informacji zwrotnej i możliwości zastosowania nowych rozwiązań w praktyce.

Miejsce konferencji jest częścią jej programu

Wybór obiektu powinien zależeć nie tylko od liczby miejsc i wyposażenia technicznego. Miejsce współtworzy konferencję: wpływa na atmosferę, komfort uczestników i możliwość nawiązywania kontaktów. Korzystny jest układ, w którym sale sesyjne, przestrzeń wystawiennicza, postery i catering znajdują się blisko siebie. Zbyt duże odległości utrudniają przemieszczanie się między punktami programu i ograniczają możliwość spontanicznych rozmów.

Duże znaczenie mają światło dzienne, dostęp do zieleni i możliwość wyjścia na taras, dziedziniec lub do ogrodu. Zieleń daje wytchnienie od intensywnego programu, tworzy mniej formalne warunki

rozmów i poprawia komfort przebywania w obiekcie. Warto też zaplanować ciche strefy, w których można odpocząć, przygotować się do wystąpienia lub porozmawiać bez hałasu.

Nie mniej istotna jest czytelna nawigacja po obiekcie (*wayfinding*). Oznaczenia powinny być widoczne już przy wejściu i konsekwentnie prowadzić do sal, posterów, cateringu, toalet oraz stref odpoczynku. Pomagają proste mapy, oznaczenia kolorystyczne i wyraźnie wskazane schody oraz windy. Dobra nawigacja ogranicza stres i pozwala skupić się na treści wydarzenia, zamiast tracić czas na szukanie właściwego miejsca.

Jak wyjść naprzeciw oczekiwaniom uczestników

Projektując wydarzenie, warto pamiętać, że uczestnicy przyjeżdżają na konferencję z różnymi oczekiwaniami. Raport wskazuje trzy profile motywacyjne: **doświadczeni uczestnicy szczególnie cenią relacje społeczne, osoby ze średnim stażem udziału w konferencjach koncentrują się na nauce, a nowi uczestnicy przywiązują podobną wagę do celów osobistych, społecznych i edukacyjnych**. Z kolei starsi stażem badacze mogą szczególnie doceniać możliwość dzielenia się wiedzą, rozwój własnej pozycji i wnoszenia wkładu w rozwój środowiska.

Oznacza to, że jeden format nie zaspokoi potrzeb wszystkich. Program powinien łączyć aktualizację wiedzy i rozwijanie umiejętności z okazjami do współpracy, wymiany doświadczeń i budowania pozycji zawodowej. Uczestnicy szukają bowiem nie tylko wartości praktycznej – kontaktów, wiedzy i rozwoju kariery – lecz także inspiracji, energii, odprężenia oraz poczucia przynależności.

Budowanie tego ostatniego (*sense of belonging*) wymaga świadomych działań. Nowi uczestnicy nie zawsze wiedzą, jak dołączyć do rozmowy lub nawiązać kontakt z uznanymi specjalistami. Pomagają spotkania powitalne, programy mentorskie, moderowane sesje networkingowe i kameralne grupy tematyczne. Warto tworzyć okazje do wielokrotnego spotykania tych samych osób, ponieważ relacje rozwijają się łatwiej, gdy uczestnicy mają czas, by się poznać. Poczucie wspólnoty wzmacnia także jasne pokazanie, jaki wspólny cel łączy uczestników konferencji.

Przerwy i przestrzeń do budowania relacji

Przerwa kawowa nie jest jedynie techniczną przerwą w programie. To jeden z najważniejszych momentów wymiany doświadczeń, nawiązywania kontaktów i rozmów, na które często brakuje czasu podczas sesji. Przerwy powinny być na tyle długie, by umożliwiły nie tylko przygotowanie kawy i skorzystanie z cateringu, lecz także przejście do kolejnej sali, odpoczynek i spokojną rozmowę.

Warto rozmieścić punkty kawowe i miejsca do siedzenia tak, by zachęcały do pozostania w przestrzeni wspólnej. Zamiast jednej zatłoczonej strefy lepiej – jeśli pozwalają na to warunki – stworzyć kilka mniejszych miejsc spotkań.

Postery, które zachęcają do rozmowy

Tradycyjny poster naukowy często zawiera zbyt dużo tekstu, przez co najważniejszy wynik trudno szybko dostrzec. Autorzy raportu wskazują na podejście „**Poster 2.0**” lub „**#betterposter**”, kojarzone z popularyzatorem tego formatu, Mike’em Morrisonem. Jego istotą jest czytelna hierarchia

informacji: wyraźny tytuł, duży i łatwy do zauważenia główny wniosek oraz dominująca wizualizacja wyników. Szczegóły metodologiczne, wielkość próby i ograniczenia badania nadal powinny być dostępne, ale nie powinny wizualnie konkurować z najważniejszym przekazem.

Poster ma przede wszystkim inicjować rozmowę. Pomagają w tym odpowiednia przestrzeń między pracami, możliwość podejścia do autora i czas przeznaczony na dyskusję. Można udostępniać również wersje cyfrowe, pamiętając o zgodzie autorów, ochronie danych i prawach autorskich. Warto traktować ten format jako inspirację do przetestowania, a nie sztywny standard narzucony wszystkim prezentującym.

Konferencja nie kończy się wraz z ostatnią sesją

Wartość wydarzenia zależy również od tego, co uczestnicy robią z pozyskaną wiedzą po powrocie do pracy. Po konferencji warto podziękować uczestnikom i prelegentom, przesłać podsumowanie najważniejszych wniosków oraz udostępnić prezentacje i nagrania, jeśli pozwalają na to zgody i zasady ochrony treści. Dobrym pomysłem jest podtrzymywanie kontaktu przez grupy tematyczne, spotkania online lub sieci współpracy.

Szczególną uwagę warto poświęcić dalszym losom prezentowanych badań. Abstrakt może być początkiem pracy nad publikacją, a młodzi naukowcy mogą skorzystać z mentoringu i wsparcia w rozwijaniu projektów. Organizatorzy powinni też sprawdzać, czy konferencja przyniosła trwałe efekty: czy uczestnicy wdrożyli nowe rozwiązania, nawiązali współpracę lub rozwinęli umiejętności

Dobra konferencja medyczna nie jest tą, która po prostu mieści najwięcej wykładów w ciągu dnia. Jest tą, która pomaga właściwym osobom znaleźć wartościową wiedzę, spotkać odpowiednich ludzi i wykorzystać to doświadczenie w dalszej pracy

Długofalowe rezultaty, widoczne długo po zakończeniu wydarzenia, stanowią miarę rzeczywistej wartości i wpływu konferencji medycznej.

Podejście, które proponują autorzy raportu **Wavelength Report: Science for Better Healthcare Meetings** warto zastosować nie tylko do konferencji medycznych.

*Publikacja raportu ICCA **Wavelength Report: Science for Better Healthcare Meetings** z września 2026 roku, przygotowana pod kierunkiem Mike'a Morrisona we współpracy z zespołem badawczym, opiera się na przeglądzie literatury naukowej z różnych dziedzin, w tym psychologii, projektowania przestrzeni i edukacji, oraz na analizie badań dotyczących spotkań medycznych i naukowych. Autorzy uwzględnili również doświadczenia i uwagi przedstawicieli stowarzyszeń oraz branży spotkań. Podkreślają przy tym, że jakość dostępnych dowodów jest zróżnicowana, a wiele wniosków wymaga dalszej weryfikacji w praktyce konferencyjnej.*